

A vértanú

Egyszer valamikor nagyon régen, mikor a folyamköz emberei áldásként fogadták a nagy folyók évenként többszöri áradását, mivel ez az életet jelentette számukra történt meg amiről mesélni szeretnék. A nagy hegyekből érkező vízzel, mint ajándékkal bántak, szerették és őrizték azt. Házaikat úgy építették, hogy a víz ne tegyen bennük kárt és arra törekedtek, hogy a levonuló vízből minél többet tudjanak megtartani a szárazabb időszakokat átvészelve.

Áradáskor egy országnyi terület lett elöntve vízzel és csak a magasabban fekvő helyek maradtak meg szigeteknek, ahol összegyűltek állatok és emberek. Sok ezer év, sok tudás és bölcsesség jellemezte az itt élőket. A víz, az életet hozó persze hozott kellemetlenséget, betegséget is, de ezekre már régen immunisak voltak az itt lakók. A betolakodó viszont küzdött, de nagyon, hogy megszokja, ha egyáltalán meg tudta szokni ezt a levegőt, ezt az életet. A pó, a víz és a vele bánás volt a legfontosabb. Tudták minden formáját, hogyan viselkedik, alakult át, telítődik energiával és viszi az információt. Milyen formát ölt napi szinten és a nap éves menetében is. Gányolni a vizet és minden ami vizes, ez volt a mindenük, az életük. Vízzel árasztott erdők, nagy tölgyeseik és kőrissel teli ligeteik ideális lakóhelynek bizonyultak. A ligetek lukjainak közelében, a lugokban várták a bárta, a nyomást, a bud-át. Ezek a dubrávák, melyek eredetére mára csak a dub-tölgy szó emlékeztet, voltak bar-bárosságuk kulcspontjai.

Ők maguk a nagy folyók mellett, az ismert mocsarak közötti kis kiemelkedéseken érezték a természet, az épített környezet biztonságát, mely megáldotta őket minden földi jóval. Volt itt minden, mire az embernek szüksége volt a legfontosabb pedig az ősi tudás és viselkedésminta ápolása volt. Az öregek a szótteseikbe szótták tudásukat, hogy a szemek is erre a harmónikus idillre emlékezzenek, mikor kis vagy nagy nehézség éri őket az életben.

A négy évszak ciklikus változása, a napok és éjjelek különböző hosszúsága mindig ébren tartotta a kapcsolatot a Teremtővel és szimbolikusan és valóban is a Napban megtestesült életadóval, melytől minden fény, minden melegség és élet születik. Tudták és ismerték vidéküket, villantósaik a kapcsolatokért voltak felelősek, gyógyítóik a testi és lelki épségért tettek legjobb tudásuk szerint. A hídeberek és a hit felelősei a tudáshoz vezető utat ápolták, mindig a legmegfelelőbb válaszokat adva, hisz kapcsolatban voltak az ösztudással és magával a teremtővel.

A segítségre szorultak megkapták azt és a közösség vigyázott rájuk úgy, hogy egyben óvta önmagát is a szétesést generáló jelenségek elől. Agyafúrtságuk nem ismert határt és megoldottak minden problémát. Az öregeket óvták és tisztelték, hisz ők voltak azok, kik szép lassan fel ejtették tudásukat oda, ahonnan aztán mindenki a magának megfelelő meríthette majd.

A tűz, a gány, a gányolás másik eszköze, melynek kicsi lángja és fényessége a sötét napokban volt reményük, de egyben eszközük is, hisz segítségével égették agyagtárgyaikat, olvasztották fémeiket készítették ételleiket és füstjével konzerválták a télre valót, mikor majd a sok munka helyett, köré gyűlve mesélték az öregek, az apók (a-pó-k), a történeteket, melyek tanulsága az egész közösség apraja-nagyjának szólt.

Összetartás és segítség – ezek voltak a vezérelveik. Úgy használni a teremtő adta javakat, hogy azok egyensúlyban maradjanak. Csak annyit vegyél el, amennyit vissza is tudsz tenni. Sem többet sem kevesebbet. Így a serpenyő két tálcája egyensúlyban marad. A bíraskodásnál a mértékletesség és előrelátás vezette őket, törekedtek arra, hogy a megbocsátást a sértett félnél eszközöljék ki, hisz csak ő tudta nekik meghozni újra testük és lelkük békéjét. Így érték el, hogy az élet erőszakos kioltását szinte teljesen eltörölték.

A vízzel való bánás itt lent összefüggött a gázzal való bánással a hegyesebb vidékeken. A jó gyakorlatnak mindenki hasznát látta. A mocsarak, bérák, lápok titokzatos lángjai ennek a jó együttműködésnek voltak pislákoló jelei. A meleg források, földből fakadó langyos erecskék mutatták munkájuk eredményét, a természettel való közös munkálkodás értelmét.

Keresztjeik fontos eszközök voltak ősidők óta. A két szár középpontja a harmadik irányba mutatva a mérés csodájával kecsgettetett, hisz a mérés, az irány, az egyensúly mértékét mind velük mérték. A kereszt kegyelmében voltak. Emberi mérték a világegyetemmel harmóniában és arányban. Az igazi arany közép út és arany, arány metszés. A tudást, melyet valaha nagyon rég kaptak végtelen bölcselletté változtattak és ennek áldoztak fel mindent.

Minden úgy volt itt lent, ahogy a Teremtő tervezte ott fent. Az úr, a tudás legyen mindig veletek. Én odaadtam nektek,- mondotta- ezentúl rajtatok van mit kezdtek vele. A szabad akaratot és választást kezetekbe adtam. Ez az örökségetek. Nyelvetek őrsi tudásotok nagy részét. Vigyázzátok és őrizzétek azt. Ha kell forgassátok, de ne feledjétek soha mit csináltok!

Egyszer aztán a csillagok állás új idők beköszöntét jelezték. A föld kicsit megremegett, az idő kicsit botlott egyet és a történet más irányt vett. Beköszöntött egy új kor, egy új idő új szellemével. A kor határán, melyet sokan megláttak és átéreztek még az ég is jelzett, hullottak a csillagok. Az időnek el kellett jönni, de hogyan őrizzük meg azt, amink van?

Ez volt a kérdés.

Az ősi isten adta tudás nevében jelentkezett a utolsó keresztetek egyike, az égi vándor, hogy megmutassa az utat. Hogyan tovább? A válasz ő volt maga. Csak nem mindenki értette meg, amit mondani szeretett volna. Valami kifordult önmagából.

Mikor küldöttje, a fényhozó megérkezett a pó , a víz , a zöld félkör alakú árasztott pad vidékére, az itteniek sajátjukként fogadták, hisz éppen úgy beszélt, ahogy ők szerényen élni szerettek. A kereszties elmondta intelmeit, a vészjósló időket illetően és hogy készüljenek. Az út melyen menniük kell nehéz lesz és véres. Őrizzétek a hitet, a hidat és tudást, hisz az

úrral minden könnyebb és elfogadhatóbb. Ez lesz az a jel, melyet majd „azok”, azok a mások nem értenek majd és nem értik majd viselkedésüket.

A kor, mely beköszöntött olyan volt, hogy egyeseknek a kereszt kegyelme, malasztja nem volt már elég, kellett valami más, valami felemelő – jött hát a keresztkegyelem helyett a kereskedelem.

Minden eladó! A kör, melyet eddig osztottak és így mutatta nekik az utat, bezárult és egyben kifordult. A két pont már nem ért össze a végén. Valami összetörni látszott.

A harc elkezdődött, egy olyan korban, amikor az égi javító erők éppen a leggyengébbek voltak. Ez volt a mi népünk tragédiája. Az óvó erő gyengélkedett és gyengébb volt az erőszakos hódítónál.

Az árasztott pad egyik folyóktól itatott gazdag részén, ahol 3 folyó az Áradó, a Sár és a Lukad találkozik tekervényes útjukon, hogy egymásba érve egyesüljenek és a nagyon nagy luknál megtegyék azt, amire emberemlékezet óta hivatottak, hogy egy részük eltűnve a mélybe, majd valahol életet fakasszon a fölösleg pedig elszisszenjen. Itt a zöld és kék határán élt egy ember, mely a pók, a vizek körforgásának igazi értője, közösségének elfogadott szeretett vezetője. A vízfakasztó szokták mondani, nagy tudását és mérhetetlen alázatát dicsérve. A rév őre, a révé, mely a kereszt vezérleve által vízszintesen átvezetett a vízen, merőlegesen elvezetett az élethez, az úrhoz, mely örvényével képes volt mindent megváltoztatni, mindent megújítani, a középpontjából pedig a harmadik irányba mutatva értelmet adott az egésznek.

A megcsodált, istentől oda szánt ember, példaképe volt mindenkinek és letéteményese a régi életformának.

Valahol nagyon messze azonban az élet folytatását másképp képzelték, ott ahol a hon, a domovina, nem ott van, ahol generációk tesznek és alkotnak életükön keresztül szorgos munkával a holddal karöltve nagy tetteket, hanem ahol könnyen megszerezhető elvett javakból építenek hazug *sok házat*, hisz az *egy ház* másról szól.

Eljöttek hát árulással és csellel megkenve és felkenve, hogy a rév őret eltiporják. Gondolták, ha ő nem lesz már, megborul a víz, a pók rendje és övék lesz az a sok jó, melyet sokáig élvezhetnek, úgy, hogy fogalmuk sincs ki és hogyan hozta létre.

A révőr tudta ezt és a tudást ráhagyományozta néhány felkentre, majd elment tovább, hogy a tudás megőrzésének módját a többi vizes törzsnek is továbbadja. Hisz ez volt a kulcs, a túlélés esélye. Elment hát társaival a nagy árasztott mocsár, a belső vizek nagy távához, hogy ott is figyelmeztessen és tanítson, hátrahagyva a tudókat, a fény vivőit.

A nagy hegyek határánál, ahol a bűdös gázok kellemetlen illata mindig figyelmeztette az itt vándorlót, hogy kegyelmes úton jár, felügyelve két oldalról, nehogy baja essék a tar vidék síkján való utazása során, hisz keskeny sáv volt itt az élet útja, a bár árasztás, a mag árasztás vidéke, ahol még a nagy Dúr vizei is megfordulnak fent és lent is.

Ebben a csodás völgyben, ahol a révész nevet is használták, mikor szólították, készült végső útjára.

Az idő közeledni látszott. Mikor megbizonyosodott, hogy a régi tudás biztos és megbízható kezekben fog a mágusok nyelvén tovább öröklődni, átadta magát üldözőinek. A tett, amire készült megváltoztathatja az emlékezetet. Ebben hitt. Mikor aztán gazdagon osztotta a segítői által neki hozott ételeket elkapóival és nem volt elkeseredve sorsa miatt, bámulatba ejtette őket.

Az út nagyon nehéz és fáradtságos volt. Neki, ámbár kora ezt sugallná, nem esett nehezeire.

A példaadás még csak ezután következett. Mikor a megkísértés óraiban régi hite, élete, meggyőződése feladására szólították előbb kegyes kérésekkel, majd haragos parancsokkal ő nem tántorodott meg.

Kérdése csak az volt: Tudjátok-e még ti hogyan forog a víz? Hogyan pörög az R? Itt a sár és vas városában ezt igazán tudnotok kellene- szólott nyugodt, de az egész teret betöltő hangján.

Forog a víz? – kérdezték meglepetten. Érezték a nagy úrt, mely köztük tántorgott. Két világ találkozott itt. A két híd, a két hit, mely itt valóban nem fért össze. Az úr lassan eltűnt és átadta helyét a képmutatásnak.

Az ítélet megszületett. A végrehajtó kezeit mosva csak végrehajtotta azt, valamiféle törvényességet színlelve. A háttérben más erők mozgatták már a malomkereket. A víz másra kellett. A vért valamivel le kellett mosni.

A rév őre, Quirin, vízben végezte a víz által körbe hajtott malomkerékkel a nyakán. Kegyes halál szokták mondani. A nem rómainak szánt legkegyesebb.

Úgy mesélik, hogy ekkortájt végezte be evilági útját két segítője is, a fény tudója Rutila és az élet ura, Rusztulusz is.

A nap országa Pannónia, a nap (on) vidéke és a nap fiai elkezdtek elkeseredett harcukat váltva testvéreikkel, a hegyek népével a tudás megőrzéséért.

Sok idő elteltével a Rév őre időközön átívelő eszméje lesz majd az alapja bárgáz vizek fölötti kooperáló háza megalapításának, mely feladatot oda szánt láz lovunk fog majd al-ázattal elvégezni.

Mikor tettét elvégezve a magaslatról lenézett a síkság megáradt Sár folyójára és a Dúrmező végén gázokat pöfékelő Sziszekre a régi nagy Marsall eszméje hatotta át teljes énjét és a gondolat: bevégeztetett.

Íródott Szent László emlékévének levélhullató havában

